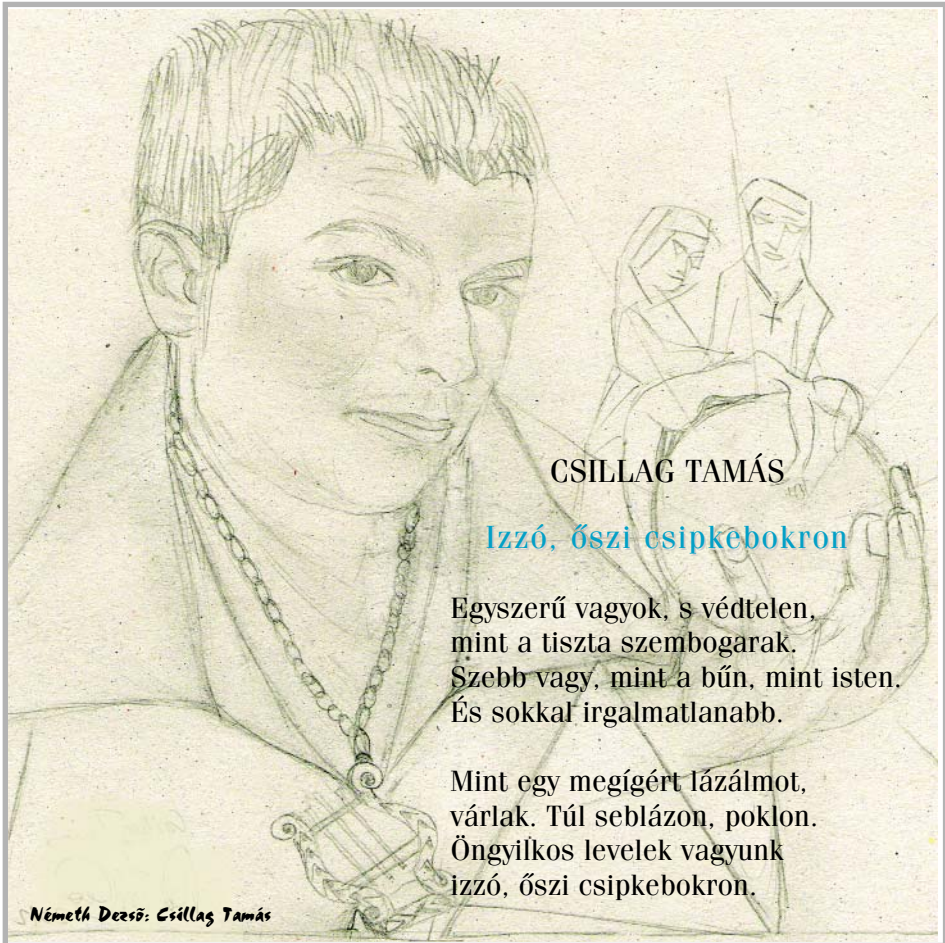

Kis

LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

CSILLAG TAMÁS

Izzó, őszi csipkebokron

Egyszerű vagyok, s védtelen,
mint a tiszta szembogarak.
Szebb vagy, mint a bűn, mint isten.
És sokkal irgalmatlanabb.

Mint egy megígért lázálmot,
várlak. Túl seblázon, poklon.
Öngyilkos levelek vagyunk
izzó, őszi csipkebokron.

Németh Dezső: Csillag Tamás

2012/6 94.szám

Kis LANT az INTERNETEN! www.kislant.hu

CSILLAG TAMÁS

Önéletrajz

Önéletrajz, amerikai: kompetenciák, adatok, számok. Mögötte én. Születtem: nyolcvanhét telén. Fogamban amalgám, fém és higany. Ölni szeretnék, mint mindannyian, ahogy te is Attila! Állandó lakcím: Békéscsaba. Katonatömbök, egy régi rendszer vasbeton hüvelykujjai. Van, amit nem lehet bevallani. Például a gyulladásoz nyarat, azt hogy meztelennek álmodtalak, a magnéziumos lobbanást a szemekben, a dáridós dühöt. Az alkohol megkínoz, s másnap szédülök. Próbálok szublimálni a világot, a lépcsőfokokat, a kontinensvándorlást, azt a női arcot a pillák alatt, minden csak többlet, brainstorming, ötletvihar. Nem tudok mit kezdeni a magyarok nyilaival! Homlokcsontom hűvös, a villany ég. Sokat fizetek a villanyért: érzem a frontot, a szar karmát, hogy muszájból is. Aztán káromkodok, mint egy kibaszott kocsis.

Rézsútos eső

Katedrálisok csendje szorítja mellem, ha nézlek.
Engem most kell, hogy szeress!
Szeretném magammal vinni a hajad,
s illatodat arcomon
az ősz nehéz párái ellen.
Nekem semmim sincsen,
csak a mutatványos mosolyok
mögötti, megkéselt reményeim.
Téged sejtelek már az októberi, rézsútos esőben is,
minden öngyilkos gesztenyeszemben
a te hitedet hiszem.
A szeretők legszabadabb szemei is
nyitva felejtődnek a kopaszra borotvált fákon,
a csontig csupaszító időn,
mintha középen állnék, s minden égtáj
felől egyszerre fújna a szél.
Engem most, most kell, hogy szeress,
mert sosem tudnék elbúcsúzni tőled.

Csillag Tamás

Tévé

Kapcsolgatom a tévét. Néha könnyebb egyedül. Könnyebb a margarinos kenyér, könnyebb a fűtetlen szoba, könnyebb a nem tervezett idő. Persze sajog az ember, vágyik valami közelségre, vágyik arra, hogy valaki lásson végre át rajta, és megkínossa, hogy a legvégén mindenki befelé figyel. Olyan ez, mint amikor a pirosnál vagyunk. Gyors autók, buszok, villamosok, tolongás, férfiak, gyerekek, nők. Mindenki arcokat fürkészkéz, és kínoosan kerüli a szemkontaktust. Kisketttővel mindig a nőket néztük, jól öltözött, szép arcú nőket, kedvenc játékunk, hogy próbáljuk kitalálni a keresztnévüket. Általában levegőnek néztek bennünket, a hecc kedvéért néha köszöntünk is, és ők furcsa felsőbbrendű közönnyel, szóval haladtak tovább.

Nem vagyok álmos. Keveset alszom, pár órát, ha írok, annyit se, csak forgolódom reggelig. Aztán hangyaautak, monoton, zsibbasztó napok, virrasztásra vetett ágyak. Sokszor szűk a torkom, sokszor magamnak se vallom be. Gyerekkorom égvűrűit az otthoni szilvafákban hagytam, ebben a városban nincsenek gyümölcsfák.

Egyik hajnalban a tömbházak között találtam egy eperfát, feketét, azóta minden reggel arra járok. A régi éveket juttatja eszembe, azt az utolsó utcát, a trikós, tornacipős éveket, régi gólokat, gypet, földutakat. Aztán mindig sekedvű leszek, mert eszembe jut az is, hogy milyen törvényszerű, hogy idővel el kell gyökértelenedni. Kisketttőnek könnyebb. Ő lelkiismeretfurdalás nélkül vág neki a

világnak, nem érdeklődik milyen nap van, nem tisztel istent, nincs semmi bálvány, ha kell belefásul, ha kell nem szól, mert ha szólna, kiderülne, egy csapásra kiderülne, ki van a munkászakó alatt.

Engem Anna tartott életben, hogy egyre testvérebb velem. Anna szép, Anna szomorú. Örömei aprók, csak úgy megtörténnek, hirtelen és egyszerűn, mint a hétköznapi csodák, a nyolcas telep csodái. Sosem mondtam neki, hogy szerettem. Tudta. Tudta a verseket is, tudta a nem-tudok-többet-mondani-csöndet, talán azt is sejtette, hogy sokszor megkínzott közelsége, kínoztak az el nem csókolt csók, a karokba csontosodott ölelések. Egyszer megkérdezte tőlem, hogy te Csipesz, lehetünk mi boldogok? Én mosolyogtam, mert ha vele voltam mindig mosolyogni kellett, és azt hazudtam neki, hogy igen. Szomorú, óriás donaszeme volt, ha rámemelte meztelen voltam, tudtam, hogy átlát minden pózomon, minden trükkömön, aztán hallgattuk a szóközöket és mindketten tudtuk, hogy ezután sokáig rosszkedvünk lesz.

A nyolcas telepen nem lehet boldog az ember, a nyolcas telepen mindenki boldogtalan, tűnődve nézik a tömbfalak salétromos kartográfiaiát, a szerencsésebbek estéknél hallanak valami szaggatott, félszeg furulyaszót a szürkületben és olyankor majdnem elhiszik, hogy világuk jobb, emberibb, igazabb lesz. Nekem Anna volt ez félszeg furulyaszó, de legbelül tudtam, velem sosem lesz boldog.

Elhúzódtam tőle, mert szerettem. Elküldtem, bántani akartam. Aztán csend, csak csend, illetve a szükséges bútorrecsegés, gyomorkorgás, a megszózott egyedül. Gyerekkoromban közösen

voltunk egyedül, amikor apa részeg volt, és hangosítottunk a tévén. A szomszéd lakásban apa részeg, és felhangosítják a tévét. A film unalmas, én is nézem. Hangosítok, mert én is részeg vagyok.

Imádkozom

Én semmit sem csinállok teljes szívből, mint egy légtornász, csak egyensúlyozom a bent és a kint kifeszített kötelén. Amennyire tudom, a legót mindig szerettem, az egészet mértem, a póre formát: megtanultam. Szétesett. Szétesnek a dolgok. Irigylem Kiskettőt, az elvakult élni akarását, a spontán örömét, az egyszerűséget, ahogy átdobja a vállán a málhát: parányiségünket. Nevetni is teljes szívből nevet, nincs mögötte szándék, üt, ha ütni kell, őszinte és kegyetlen, mint a gyerekek. Kiskettő iszik, többnyire pálinkát, a nyolcas telepen mindenki iszik. Tüneti kezelése ez a mellőzöttségnek, a hétköznapok józan abortuszának, tüneti kezelése a megszokásnak. Bele lehet szokni ebbe is, mint a munkátlanok kései fecskesorába a korzón, a csavargásba, ahogy meg lehet szokni a viszketést, a vágyat a sehovába is. Nyugtalan ősz jön, lassan csendesülnek a világ folyosói. Reggelente fájó szívvel gondolok a fecskékre, mégis, emlékezni jó.

Gyerekkoromban nagyon kíváncsi voltam, mindenhol csodát sejtettem, tünde titkokat, lidérces fényt a sötétben. Aztán az idő meglepő alapossággal smirglizte simára gyermeki téziseimet. Hittem a Mikulásban is, emlékszem, milyen szívremegve őriztem a tisztára súrolt csizmácskát, percenként kérdeztem Anyát, meg-

történt-e a csoda. Lestem az ablakot, a hóesést. Arra gondoltam, Apa is így lehet bele valahol a sötétbe az otthon ablakait keresve, muszájból. Dolgozni kell. Kenyérért. Aggódtam, hogy elfelejtettek minket, az utolsó utcát, aggódtam, hogy elfelejtették a hóesésbe feledkező fiút, az utolsó házat.

Félve mártogattam a vacsorakrumplit, félve kavargattam a teát. A kedvenc bögrém egy csorba fehér bögre volt, rajta utasellátó felirat, nyomtatott kék betűkkel. Azt hiszem, a hóesésre gondoltam, hogy minden fehér lesz, mint a kedvenc bögrém, és hogy odakint fázni kell, s reméltem, Apa nem fázik. Telefonáltunk is, pár szót, Anyával hosszabban beszélt, ő soká hallgatott. Nem felejtették el az utolsó házat, izgatottan bontogattam a piros csomagot. Anya mellett ült, szótlánul figyelte izgatott ziszgésemet.

– Kicsike ez a csomag, tudod, a Mikulás is szegény, mindenütt szegénység van.

Most már tudom: akkor voltam a leggazdagabb. Megsimogatja az arcom, Anya szeme szomorú, Anya szeme könnyes. Figyelem őt az idő szakadékából, s nekem is szűk a torkom.

Nézem a nőket, fiatal anyákat, komoly, tűnődő arccal várják a zöldet, mellettük gyerek. Kíváncsi szemű. Aztán zöld, és ők is eltűnnek. Megkínoz a szépség, megkínoz, hogy elmúlik. A városi fák kibontják nyári kontyaikat, vetkőznek az őszhöz. Végül megvénül minden. Szeretem a szeptember földszagát, az ólmosodó délutánokat, a délutáni beteg, sárga fényt. Téltre mind betegek leszünk, s vágyjuk majd a gyógyulást. Nem hiszek istent, pogány sem vagyok.

Én a köznapok katedrálisában térdelék, napról napra vakmerőbben, s

Csillag Tamás

versei

Tulajdonképp

Nem tudom a kultúrát, ha kimódolt,
nem tudok istent és nem tudok jó bort,
csak tablettásat, műanyagba mértet,
magamat se tudom, nem tudlak téged,

elszaródnak a dolgok, a miértek,
elszaródik az enyém, a tiétek,
tulajdonképpen minden vágyam instant,
tulajdonképp van hedszetem, de nincs hang,

hogy megmondja, hogy végképp rendre intsen,
bizsergés van a nemiszerveinkben,
meg késztetés, meg örök bioáram,

hogy össze kell borulni nálad, nálam,
aztán esemes, telefon meg krízis,
szar hirdetési felület a szív is.

Könyvek, könyvek és nők

Csak könyvek, könyvek és nők: ennyi elég
feszegetni a köznapok vasketrecét,
és mégsem, sosem tudhatok eleget.
S mégis, mégis egyedül vagyok veletek,

a varázsban, mit úgy emeltek körém,
takaró alatt, vagy az utca nyers kövén,
hogy észre se veszem, úgy zártok bele,
talán, ha sejteném se törődnék vele,

csak szédítsetek, csak higgyem, hogy láttok,
csak forrjon, sisteregjen az a zsarátnok,
legyetek hús tenyér, csend is, ha nincs más,

a pupillában tünde, eleven izzás,
hűljetek szemeim csarnokvizébe!
S tartsatok akkor is, amikor már én se.

Fényesedni látom

Tenyeremben rajz, – térkép – semerre vezet.
Fényesedni látom huszonöt évemet.

Elfordulnék, legyél szerelemből salak,
– hogy másnapra újból megalkothassalak –
Leküzdhetetlen kényszerek löknek hozzád,
feloldódni benned – komorló mennyország.
Nincs közöm ehhez az égszínké azúrhoz,
a szemeid kékje kisfiúvá lúgoz.

Annai úton jártam, kétségem szemernyi:
itt sem maradhatok – ezt kell kiheverni.

Írni kell

Keveset alszom. Az este tavaszi
áramoktól eleven, babonás.

Írni kell. A vers egyszerre alkohol,
szerelem, idegösszeroppanás.

Más muszáj hajt a papírra borulni,
a testi kényszer zihál és zokog.
Olyan metaforák, amik délelőtt
karcsú nők, éjszaka abortuszok.

Nagyapám

Körmök öreg, sárga monolitja,
lazára tömött házidekkek.
Sercegés, foszforfüst, gyufaszikra,
csikkek, miket itt felejtett.

Babonás csend, a meszelt falakon
semmi kereszt és semmi szentkép.
Csak nikotinszag, viaszkos vászon,
s csonka dombokban dohányyszemcsék.

Ujjaim keretében arcod

Világtalan ujjaim keretében az arcod.
Mint az álmukból fölvert tömbházlakók,
nézlek. Hozzád zavar már az októberi eső is,
félek: kimosdat a nyárból.
Be kellene takarni a világot a hajaddal,
hogymint senki se fázzon.
Olyanok a gesztenyefák, mint egy félig megírt
költemény,
mint egy befejezhetetlen vallomás.
Én csak szerelmes akarok lenni.
Azt hittem, túl vagyok bevádolt reményeimen,
túl vagyok minden áruláson.
Törődsz velem, te, aki olyan eleven, forró vagy,
tekintetedtől átforrósodik az arcom,
tekintetedtől áttüzesedik az ősz is.
Ilyenkor nem tudok szólni se, csak nézlek:
minden másnap újra
felfedezném szemed bűvös égitestjeit,
újra felfedezném nyakad harapdálnivaló
hómezőit.
Mintha örökre hozzád indulnék.

Esőcseppek dobjai szólnak

Könnyeim keresem – nincsenek meg,
az ízt se tudom már a sónak.
Párkányomon, a szürkeség felett
az esőcseppek dobjai szólnak.

Így fogyok el lassan, sejtől sejtire,
a szám szorítva könyörög, kiált.
Pedig lenne még, ki szerethetne,
szikes szív – nem érzem a mágiád.

Ránc rokolyán, retinán folt vagyok,
én tagadtalak, te tudni véltél.
Nem vártak varázsütött angyalok,
hiába futottam – utolértél.

Ha szabad, ha részeg

Téged nem láthat már senki
se igazabban, se szebben.
Ha kellene, rád vallanék,
lobogsz fakó íriszemben.

Átlátok mindenben – rajtad,
ha szabad vagyok, ha részeg.
Éjszakák: kamra-sötétek,
és töröttek az egészek.

Amikor egyformák voltunk,
minket összezárt ez a nyár.
Elváló levélen lépve
az ősz külön-külön talál.

Részegek és rosszak

Nem hallgathatnak senkire,
most részegek és rosszak,
az éjszaka csöbreibe
bele-bele hugyoznak.

Leszarják istent, röhögnek,
a fiatalság lázad.
Két dolgot hisznek öröknek:
viadalt, s vaginákat.

Himlőhelyes a hold, mindent,
és mindentlátó kerek.
Aztán gyilkosokként néznek
egymással farkasszemet.

✱

Németh Dezső
versei

Hullt belém rengeteg levél

Beléje botlottam magam, –
s mentem mellettem szótalán,
már diók vetkőztek a fán
ősz nyugodtan, tétován.

De Magad nem jutott nekem;
meztelenség lett életem...
... fölém szállt, megrázott a szél,
s hullt belém rengeteg levél.

Talpamon a szög levásott

Szólt hozzám a kampósbotom:
„Támaszkodj rám jobban, öreg,
ha visszeres rossz lábadon
fájdalom láza sistereg!

Gerincem nekem is szuvas,
talpamon a szög levásott,
de menjünk, menjünk vén utas,
hódítsuk meg a világot!”

Botra görnyedő félelem

Nem fogtam kezét magammal,
és nem álltam szóba velem;
verset vittem egy halommal
a csönddel kivéssett szívemen.

De könyvem gúnyos lett velem,
Múzsám is elment meztelen,
s kacagott öregségemen
a botra görnyedő félelem.

A bársony csöndöm hagyom

Az élet nem okoz nekem gondot,
megfojtom bennem e nagy bolondot,
hiába sír, hiába nevet,
megfojtom lelkemben a telet...
csak a virágot hagyom meg itt,
szirmain a hajnal könnyeit,
meg a bársony csöndöm hagyom,
hogy pihegen udvaromon...
Az élet nem okoz nekem gondot,
odavetek neki néhány csontot,
hogy meghagyja a csöndömet,
mikor e bolond eltemet.

Előrébb lép az alkonyat

Apámat látom fekke a földön,
körötte görcsbe rándultak a fák;
elsárgult időlapokon őrzöm
hűségét, nehogy megtagadják.

Ott van az apám csákányos bütyke
szőlőkarók napégett homlokán,
s mikor eljött az idő ezüstje
elnyelte szívét az óceán.

Végtelenbe szédült árnyát látom
felhőkbe csavart villámok alatt;
eső sír velem, amikor ázom,
és előrébb lép az alkonyat.

*

Németh Erzsébet

In memoriam Vincent van Gogh

/1853-1890/

*„Világítsatok az embereknek, azt
hiszem ez a festő kötelessége”*

– Gogh –

Vad szirteken megtörő hullám
az áldott képzelet,
mely hiszi, hogy érdemes
igét hirdetni,
keresni minden dolgok lelkét,
örülnek neki az emberek...
Szolgálni őket
gyönyörűséges megalázkodással
csúfolva, kitagadottan,
ellentmondások feszülésében
üresen maradt árvasággal,
nem csak háborodott pillanatokban.
Viskók, füsttől, koromtól
kiszáradt fák,
hervadt asszonyölelés,
felvonótornyok, salakhegyek,
bányagépekkel csíkozott szemhatár,
görnyedt hátakon doboló élet,
arányok, távlatok,
fény, árnyék törvényei,
konok nőni akarás,
ébredő színek
hálózják be a mindenséget.
Mert el kell jutni valahová!
Kibújni az idő iszapjából,
kúszni akár egyedül is,
szemben az árral...
dübörgő barna lázadás
gránitlendületének
földbe csapódása.
Sötétből a világos felé.
Mégis zuhanás! –
Szemvillanásra mintha

szétnyílna az idő,
és ekkor látni lehet,
hogy végzetes körülményeiben is
megbocsát, szeret.

Egyszerű...

Ennyire egyszerű:
nő a fű,
susog a lomb
asztalon gőzölög az étel,
bőrödön Chopin-t játszanak
kedvesed ujjai.
Illatot virágzik a hajnal,
felnýlik lassan a szemed,
színek bújnak ki szívedből
míg ruhádat magadra veszed.
Ideges szél szimatol,
kígyóként sziszeg a lomb,
nem lehet eldönteni:
érkezik, távozik-e a gond?
Ne üss meg! – kértem.
Hogy történt,
máig sem értem,
de baltamozdulatod
megállt a hőésésben.

A felismerés fényében

Csak annyi időt adj,
amennyit érdemes,
annyi szépséget,
mit eltúr a szemem,
csak annyi bűnhődést,
mit józanul kibír a lélek,
bármily szigorú legyen is
az utolsó ítélet!

✱

Zoltay Lívía

Furcsa történet

Egy ideje már figyeltem azt a nőt. Volt benne valami szánalmas, enyhén groteszk. A testéhez képest valóságosan kicsi feje volt, talán ettől tűnt olyan érdekesnek. A kicsi fejhez ráadásul aránytalanul nagy, csodálkozó szemek tartoztak, amitől még inkább torzult a kép. Húszhuszonöt perce lehettünk már a sportpályán. Én, a kisfejű nő és még néhány ember. Szorgosan róttam a kört, egyiket a másik után, erős közepes tempóban. A kisfejű nő nem futott, csak intenzíven gyalogolt. Csípője jellegzetes mozgásából arra következtettem, hogy valaha komolyan űzhette ezt a sportot, vagy talán még most is űzi. Sovány, inas testének látványa is erősítette bennem a gyanút. Menetiránnyal szemben gyalogolt, így minden kör két pontján találkoztunk. Ő előzékenyen kikerült, ám valahányszor sor került a rövid találkozásokra, mindig motyogott valamit. Először nem hallotam tisztán, mit mond, ám, mivel felettebb érdekelt, mit szeretne közölni velem, igyekeztem még jobban koncentrálni. Két körrel és négy találkozási ponttal később megszületett bennem a felismerés. A szó, amely minden alkalommal elhagyta a száját, valahányszor csak elhaladtunk egymás mellett, így hangzott: seggfej. Nem igazán értettem, miért engem tüntet ki velős tartalmú közlendőjével, ám hamarosan észrevettem, hogy nem én vagyok az egyetlen, akit páratlan szókinccsével megörvendeztet. A közvetlenül mögöttem kocogónak is előadta ugyanezt. Kezdett zavarni a nő, de nem akartam elvonni a figyelmemet a futásról és e nélkül is volt éppen elég megoldandó

problémám. A futástól azt reméltem, rövid időre rendet vág a fejemben, nem pedig azt, hogy még jobban eluralkodik rajtam a stressz. A nő, az inas, kisfejű nő azonban csak nem hagyta abba a kommunikáció eme különös módon történő gyakorlását. Talán így próbál kapcsolatot teremteni, gondoltam. Talán annyira magányos, hogy provokálja az embereket, azért, hogy legalább ilyen áron figyeljenek rá. Bármennyire is próbáltam azonban megmagyarázni magamnak ezt az értelmetlen viselkedést, mintegy önyugtatás gyanánt, a nő egyre jobban idegesített. Valóságosan kicsi fejével, agresszív közlendőjével belerágta magát a gondolataimba, helyet követelve magának ott, ahol most, legalább erre az egy órára a nyugalomnak kellett volna randevút adnom. Nem tudtam, mások hogy reagáltak a seggfejezésre, én azonban egy ponton úgy éreztem, most már eleget hallottam. A következő körnél nem vártam meg, hogy megszólaljon, elébe mentem, elálltam az útját, s most én mondtam neki: seggfej. A nő valóságosan kicsi feje e pillanatban oly módon elvörösödött, hogy komolyan megijedtem, mi van, ha agyvérzést kap itt nekem. Ám, miután láttam, hogy ez azért szerencsére nem fog bekövetkezni, még egyszer, még mindig az útját állva kimondtam a bűvös szót: seggfej. A nő kicsi fején ülő hatalmas szemek értetlenül meredtek rám, mintha nem értenék, mit akarok tőlük, miért kémlelem őket oly mohó kíváncsisággal. De én akkor már úgy gondoltam, nem hagyom annyiban a dolgot, és intenzív seggfejezésbe kezdtem. A kisfejű nő vékony nyakán, mint vastag, kék szalagok, düledtek ki az erek, ahogy, mintegy kontrázva, engem is túlharsogva seggfejezett. A társalgás választékosságára tekintettel,

pillanatok alatt körénk gyűlt az összes futó, remélve, hogy itt rögvest valamiféle akció lesz. S akkor, ott, a hobbfutók által alkotott emberbarikád szorításában, a kisfejú nő, akinek az arca egy ideje már a szederszín különféle árnyalataiban játszott, egyik pillanatról a másikra eltűnt, mintha csak a föld nyelte volna el. Az előbb még ott állt velem szemben, vérben úszó szemekkel, sisteregve, most pedig nincs sehol. Sem én, sem a többi futó nem értettük a dolgot, jobbra-balra forogtunk, keresve a nőt, vajon hova tűnhetett néhány másodperc alatt. Megfordult a fejemben, hogy mi van, ha ez egy bűvészmutatvány, vagy valami ostoba kandi kamerás műsor, én meg jól leégetem itt magam, ám akkor, lenézve a földre, a vörös salakban megláttam valamit. Egy apró, barna gyík volt, s ahogy lehajoltam, meghallottam az elmúlt majd egy órában oly ismerőssé vált szót. Ám ezúttal így hangzott: ssssszeggfej. A tény, hogy a szó a gyík száját hagyta el, ráadásul sziszegett, mintha kígyó lett volna, holott gyík volt, nem csak számomra tűnt felfoghatatlannak, a többiek is hitetlenkedve csóválták a fejüket. Sehogy sem akartuk megérteni ezt a groteszk átalakulást. A gyík azonban, mintha olajat akarna önteni a tűzre, egyre csak ismételte: szeggfej, szeggfej, ssss-szeggfej, majd a következő pillanatban a gyíktól megszokott villámtempóban elindult, le a salakról, a zöld felé. Mi pedig csak álltunk, meredten, mint akiket leforráztak, és néztük, amint a gyíkká változott valószerűtlenül kisfejú nő eltűnik a fűben...

Budapest, 2012. június 10.

Bíró László

Emberi alom

lelkemben folyton hajlanak a fák
nehezen túrik a jaj rohanását
s mikor a sors túl erősen fáj
mindig versek után matat a száj

vad korban vagyok emberi alom
számomra csupán vágy a nyugalom
kipróbál rajtam a lét több gyalut
ahogy a lényem pusztulásba fut

hozzám a magány most is idetart
hol a bánat bolygatja az avart
s itt a kertben bármit teszek ősszel
szememen szívemen csönd a kötszer

Testem kopott fazék

az élet zord árnyai alatt
borotválják szívem a szavak
testem csupán kopott fazék
s forrok mikor alattam jaj ég

a sors bőrén sok a gondszeplő
bármivel kenem mind jön elő
körbevesznek a nagy hidegek
problémák ki hívott titeket

hogy jól élnék arra nincs adat
eltépte az álnok pirkadat
nem leltem virágot a kertbe'
préselem magam néhány versbe

T. Ágoston László

Erős Jóska

Öregapám mesélte, amikor még sutytó legényke voltam, tanúságtévőként az alábbi kis történetet. Ő is az öregapjától hallotta süvölvény korában, hogy okulhasson a régiak hibáiból. Egy szóval régen történt a dolog. Olyan régen, amikor még hatszeles gatyában jártak udvarolni a legények, és a bálban rézfokost forgattak a fejük fölött.

Ez a Jóska gyerek, aki az egyik nagygazda első szülött gyermeke volt, arról volt híres a környéken, hogy senkitől és semmitől se félt. Megülte a legvadabb csikót. Mi az, hogy megülte? Szórén ülte meg, úgy, ahogy senki más. Vályúhoz vezette a megvadult bikát, és úgy földhöz teremtette a legerősebb bojtárlegényt, csak úgy nyekkent. Szóval se té, se tova nem volt ellenfele a környéken.

Acsarkodtak is rá a korbeltársai és azon mesterkedtek, hogyan lehetne csúf-fá tenni ezt a nagymellényű, pöffeszkedő gazdalegényt. Birokra kelni egy se mert vele. Kutytát uszítani rá, hogy megmarja? Szemmel verné a fenevadat, és úgy simlana a lábához, akár a kezes bárány. Botokkal támadni rá valami elhagyott helyen? Kétes vállalkozás, mert akár hatot is lealáz egyetlen szál fokossal. No, meg hát végső soron barátok is voltak, nem akartak ők nagy kárt tenni benne, csak kissé megtépzni a nagy önbizalmát.

– Én már tudom – szolt az egyik cimborá, aki különben sírásó is volt a temetőben. – Ha élő ember meg nem rémiszti, majd megrémiszti a holtak.

Az ötletet tett követte, s már előre nevettek a jó mulatságon, ahogy erős Józsi menekül a szellemek elől. Oda ment

hozzá a sírásó a söntéspulthoz, ahol éppen a kisfröccsét szopogatta.

– Te, Józsi komám! ? szolt hozzá baráti hangon. – Igaz-e, hogy te semmitől se félsz?

– Te is tudod, hogy eddig még nem született olyan.

– Eddig még nem, de lehet, hogy korábban igen. Volna rá öt liter borom, ha éjfélkor úgy magányosan átbálnál a temetőn. Bele csapsz a markomba, komám?

Józsi szemén átsuhant egy halvány borulás, de aztán vett egy mély lélegzetet, fölhörpintette a maradék borát, és a sírásó tenyerébe csapott.

– Felőlem akár indulhatunk is, csak ezt a vasvillát hadd küldjem haza. A szénagyűjtésből nálam maradt. Ne hidd, hogy enélkül védtelen vagyok.

– Tőlem ugyan maradhat – mondta a másik. – Botorság lenne azt hinni, hogy a szellemek ellen védelmet ad. Gurítsunk le még egy fröccsöt, aztán várlak a temető túloldalán.

Közben a sok álnok barát megbújt a sírhantok között, tölklámpást gyújtottak, és szaporán gyakorolták a bagolyhuhogást. A telihold az ég tetejére kúszott, és lidércfényként csillant meg egy-egy márvány sírkő homlokán. A szél megsuhogtatta a fák összehajló lombját és zizegve szállt tova a koszorúk összeborzolt szalagjai között.

Józsi, a legbátrabb legény szájtátva állt a sírhalmok között és életében először elszorult a torka. Szolt volna, de nem tudott. S ha szólna is, ki hallaná meg itt, a senki földjén? Markában a vasvilla nyele szinte porladt. Agyán átsuhantak a gondolatok, de egy se állt meg annyira, hogy bármilyen megragadt volna belőle. Az a villogó szemű, lobogó üstökű, fekete

csuhás árnyalak meg zizegve, sóhajtva közeleg... Baglyok serege huhogva ugrándozik körülötte. Semmi baj. Ki kell várni, mit akar. Hideg fejjel, nyitott szemmel kívárni. Kezdje ő, ha ide jött. Mégis csak jó, hogy itt van ez a vasvilla. Van mire támaszkodni. Jól bele kell szűrni a földbe, hogy tartson. Most egy lépés előre... Nem mozdul a láb. Istenem, hát itt a vég? Igen, ez már valóban a vég. És hang nélkül csuklott össze, mint a colstok. A legények egy ideig még bukdácsolnak tóklámpásaikkal a sírok között, gyakorolták a bagolyhuhogást, de amikor a hold is elvonult egy csöpörészni kezdő esőfelhő mögé, megunták a tréfálkozást. A sírásó is elunta a hiábavaló várakozást a temető túlsó oldalán. Fokosát szorongatva nekivágott a síri világnak. Már előre nevettek magukban, hogy ott találják majd a legerősebb legényt a temető kapujában reszkető inakkal.

Keresték, de nem találták. Némelyikük már arra gondolt, hogy talán mégse olyan bátor ember ez a Józsi, egyszerűen megfutott a próba elől. Végtére is öt liter bor nem a világ... Aztán a szél arrébb fújta az esőfelhőt, újra kibukkant mögüle a hold. Az egyik legény elbukott valamiben a sírok között. Józsi volt az.

– Ébredj, komám! – rázogatta meg a gallérjánál fogva. – Az otthoni ágy kényelmesebb.

Ő azonban nem mozdult és nem is válaszolt. Köré gyűltek a többiek is. Szólongatták, mások gúnyolódtak vele. Végül kezét-lábát megfogták, hogy hazavigyék. Nem engedte a föld. Ekkor vették észre, hogy a hatszeles gatyá szárát földhöz szegezte a vasvilla. Vagy egy szellem foga a sírok közül...

*

Régi történet, manapság a csecsszopó gyermek is csak nevetne rajta. Hol van ma olyan erős legény, aki vályúhoz vezetné a megvadult bikát? Ha lehet, inkább az inszeminátort választaná, aki olykor jámbor mosollyal, a kezében három szál égő piros rózsával kopog be a szomszéd ház ajtaján. Fröccsözni még csak lehet a búfelejtő kocsmá söntéspultjánál egy-egy ebédidőben kvaterkázó sírásóval, de temetőt látogatni záróra után? Lehet, már hogyan lehetne, csak nem szabad. Különösen nem a félelem próbájaként. Virágot lopni a sírról, koszorút, netán a felkelő hold elől elorozni a márvány sírkövet... Azt lehet, de a bronz emlékművet az öntöttvas galambbal együtt már meglovasította egy másik ügyes látogató. Szőrén-szálán tűnt el a cucc.

Vasvillát is ritkán lát a mindenre kíváncsi látogató. Posszeidon tengeristen kezéből régen kilopták a beolvasztható fegyvert. Maradt a fakereszt, meg a műkő, melyre műanyag puskával felfegyverzett biztonsági őr vigyáz. És ha olykor felhangzik éjnek éjjelén a bagolyhuhogás, nem az erős legényeket ijesztik így a szellemek, csupán két tolvaj jelez egymásnak, hogy itt egy értékes márvány, amiért sok pénzt ígért a sírköves. Az erős legény majd elviszi. Az erős legény, aki olyan bátor, hogy az összes biztonsági őr lefizeti. Sőt, még a szellemeket is, hogy eltüntessék a lábnyomát.

*

A minap odasündörgött hozzám az unokám és megkérdezte: – Papa, tudnál te is olyan igazi mesét mondani, mint a te nagyapád arról a régi, erős legényről, aki leszúrta a hatszeles gatyáját?

– Mondhatom neki, hogy nem tudok? Különben meg miért ne tudnék? Csak figyelmesen kell elolvasni valamelyik újságot. Benne van minden, ami egy mai meséhez kell. Akár a szférák zenéjét is bele varázsolhatom. Hát ide figyelj, kisuokám!

Hol volt, hol nem volt, a legtávolabbi galaxison is túl, ahová emberi ész föl nem ér, ott lakik az Isten, meg az ő büntetett előéletű mostoha testvére, a Sátán. Az Isten állandóan azon dolgozik, hogy létrehozzon valami szép, értelmes dolgot, a Sátán meg azzal szórakozik, hogy belepiszkál a művébe.

Történt egy napon ott, a végtelen időben, hogy elhatározta az Isten, megteremti az Eget, Földet, meg a Csillagokat. Úgy is történt. Fölrakta őket a világűr kiszemelt pontjaira és azok elkezdtek sűrögni-forogni az eredeti terv szerint. A gonosz testvér látva ezt, addig piszkálta a szerkezetet, míg homok nem került a fogaskerekek közé, és egymásba nem rohantak a csillagok. Megpróbálta az Úr helyreállítani a rendet, de az már úgy el volt rontva, hogy ezt sikerült csupán kihozni belőle, ami most van.

Gondolkodott az Isten, hogyan lehetne mégis segíteni a világ baján. Végül úgy döntött, teremt magának segítséget, aki hozzá hasonlóan szép, jó, és hasznára válik a Mindenségnek, mint Ő Maga. Embernek nevezte a teremtményt, és jól eldugta egy kert bokrai közé, nehogy a gonosz kárt tehessen benne. Ez a Sátán nevű unatkozó gengszter azonban nagyon rafinált alvilági figura volt. Ő ötlötte ki az atombombát, a pókert, meg a vérbosszút. Tőle származnak a különféle kábítószer-ek, sőt a tömeghipnózis is az ő találmánya volt. Amikor idáig eljutott, csupán egyetlen lépésbe került, hogy bejusson az

ember koponyájába, és megteremtse belőle a politikust.

Tudod, fiam, ez a bizonyos politikus annyira hasonlít az emberhez, hogy nagyon sokszor össze is tévesztik vele. Neki is két keze van, két lába, orra, füle, szája... No, de itt kezdődnek a különbségek. A szája, az jóval nagyobb az emberénél, a zsebe meg mélyebb, mint a kengurué. Az egész rokonság belefér haverostul. De maradjunk a szájánál, mert hisz' erről szól a mesém.

Ezt a bizonyos politikust is Jóskának hívták, akár a legerősebb gazdalegényt. Neki azonban nem a muszklija dagadt, hanem a szája. Eleinte a pofonoktól, melyeket a sok beváltatlan ígéretét kapott, később meg a hájtól. Mert hamar felismerték a háttérparosok, hogy ez a Jóska gyerek úgy bírja a pofonokat, mint egy profi nehézsúlyú bokszoló. És akkora a képe, hogy arra aztán minden ráfér. Hordták is neki a sok kacsasültet, meg a vadkan pecsenyét, hadd nőjön a tekintélye. Persze nem csak úgy roston pirítva, hanem jól megtöltve áztatott rizsával, hogy az áradjon belőle, ha kinyitja a száját. A nép, az istenadta nép meg csak hallgatta a sok rizsát, és szörnyülködött, miért változik naponta a színe, sava, szava, borsza, de már nem mertek ellent mondani, mert attól féltek, rájuk fújja az egész rizskókot. Ha valaki mégis halk hangon megkérdezte, miért kék ma a tegnapi piros, mosolyogva vágta rá, hogy a válasz éppen száz évre titkosítva van.

Összesúgtak-búgtak a korabeli legények, akarom mondani, az istenadta nép, hogyan lehetne mégis őszinte szóra bírni ezt a Jóskát. Az egyik a poligráfot ajánl-gatta, a másik a két egyforma pofont.

– Bízhatok rám – mondta egy jó nevű celeb tévé riporter, és nyomban odafor-

dult Jóskához. – Igaz-e a pletyka, pártelnök úr, hogy ön minden kérdésre vála-szolni tud.

– Eddig még nem született olyan pol-gár, se celeb riporter, aki engem túl-beszélne – mondta a kérdezett enyhe malíciával. – Csak nem maga, Macska Jancsi, aki lejáratná magát egy efféle kísérleten?

– Megpróbálnám – válaszolt szeré-nyen Macska úr. – Igyon még egy kávét két kísérő konyakkal, fogyassza el nyu-godtan a mai barátnőjét, aztán várom a kamerák előtt.

Amikor kigyulladt a stúdiólámpák fénye, s részegeződött a hat kamera, Jóska szájában megdagadt a szó. Talán azért, mert eddig csak öt kamerával vet-ték... Elfelejtette, mit kell most mondani. Mert hiába kérdezik a medvét, ő akkor is az oroszlánról beszél. De mit is? Hogy is van az oroszlán szöveg? A fenébe... Gyöngyöző homlokkal intett, hogy kezd-hetik.

A riporter mélyen a szemébe nézett – évek óta nem érte a politikust ekkora sérelem – és a legtermészetesebb han-gon kérdezte: – Szokott ön hazudni, pártelnök úr?

Jóska szájában olyannyira megdagadt a szó, hogy már kiköpní se tudta. Az ajka ellilult, az ádámcsutkája fennakadt, s anélkül távozott az élők sorából, hogy legalább annyit mondhatott volna „ki vagy rúgva!”

*

– Te, nagypapa, ez valóban igaz mese? – kérdezte álmélkodva a kisunokám.

– Legalább annyira, mint a legerősebb legény története.

Juhász János

Betegágyban

Ágyában fekszik,
Egy pohár vizet kérne,
Nincs, aki adna.

Benned bízom

Uram, Istenem,
Kezeidben a sorsom,
Óvj, adj fényt nekem!

Hiúság

Hiúság, vétek,
Sötétségnek mélysége,
Miért vagy ilyen?

Te adj erőt

Uram! Te legyél
A betegek ereje,
Gondviselője.

Szamorodni

Tokaj hegy leve,
Gondnak, búnak úzóje;
Miért szeretem?

Panasz nélkül

Aggott testemnek
Mindenét kín faggatja;
Nem panaszkodom.

✱

dult Jóskához. – Igaz-e a pletyka, pártelnök úr, hogy ön minden kérdésre vála-szolni tud.

– Eddig még nem született olyan pol-gár, se celeb riporter, aki engem túl-beszélne – mondta a kérdezett enyhe malíciával. – Csak nem maga, Macska Jancsi, aki lejártná magát egy efféle kísérleten?

– Megpróbálnám – válaszolt szeré-nyen Macska úr. – Igyon még egy kávét két kísérő konyakkal, fogyassza el nyu-godtan a mai barátnőjét, aztán várom a kamerák előtt.

Amikor kigyulladt a stúdiólámpák fénye, s rászegeződött a hat kamera, Jóska szájában megdagadt a szó. Talán azért, mert eddig csak öt kamerával vet-ték... Elfelejtette, mit kell most mondani. Mert hiába kérdezik a medvét, ő akkor is az oroszlánról beszél. De mit is? Hogy is van az oroszlán szöveg? A fenébe... Gyöngyöző homlokkal intett, hogy kezd-hetik.

A riporter mélyen a szemébe nézett – évek óta nem érte a politikust ekkora sérelem – és a legtermészetesebb han-gon kérdezte: – Szokott ön hazudni, pártelnök úr?

Jóska szájában olyannyira megdagadt a szó, hogy már kiköpni se tudta. Az ajka ellilult, az ádámcsutkája fennakadt, s anélkül távozott az élők sorából, hogy legalább annyit mondhatott volna „ki vagy rúgva!”

*

– Te, nagypapa, ez valóban igaz mese? – kérdezte álmélkodva a kisunokám.

– Legalább annyira, mint a legerősebb legény története.

Juhász János

Betegágyban

Ágyában fekszik,
Egy pohár vizet kérne,
Nincs, aki adna.

Benned bízom

Uram, Istenem,
Kezeidben a sorsom,
Óvj, adj fényt nekem!

Hiúság

Hiúság, vétek,
Sötétségnek mélysége,
Miért vagy ilyen?

Te adj erőt

Uram! Te legyél
A betegek ereje,
Gondviselője.

Szamorodni

Tokaj hegy leve,
Gondnak, bának úzóje;
Miért szeretem?

Panasz nélkül

Aggott testemnek
Mindenét kín faggatja;
Nem panaszkodom.

✱

Csepeli Szabó Béla

„A FEKETE BOJTÁR”

Ül, ül és ír...

Míg körülötte, friss-üde szélben
fürdik a táj és békésen legelget a nyáj,
Ő – csöpp pulijával a lábainál –
hátát nekivetve

egy magányos tölgyfa derekának
s a napfényvel áttört pusztai csendnek,
szélborzolta okos fekete fejét
leszegve, elmerengve,

tömör, aprócska betűket terelget
egy térdén nyugvó tenyéryi füzetbe, –
s ámbár – mint végül is kiderül –
nem verseket terelget a papírra,

hanem csupán csak egy szerényke
szakvizsgára készül a legényke,
nékem mégis néhány pillanatra
a hajdani nagy fekete bojtárt,

Sinka Istvánt juttatja eszembe,
aki egykor balladákat karcolt
a jajgató pusztai szelekbe,
s aranyszörű, csillagszemű nyáját,
hogyan estéknént gyönyörködünk benne,
a széljárta bihari mezőkről
felterelte a magas egekbe...

FEKETE TÉL, FEHÉR ÁRNYAK

FEKETE TÉL

Se hó, se fagy?

A jó ég tudja mennyit ér,
mit hoz ez a fekete tél,
ez a kék éggel megrakott
esőküllős rozzant szekér,
melyet a sarat dagasztó idő
úgy húz a tájon át,
mint egy vemhes bivalytehén,

melyre időnként rásuhint
a csípős februári tél...

Se hó, se fagy.

A jó ég tudja mennyit ér,
mit hoz ez a zörgő szekér?
Az ember már alig remél,
hogyan szegény pára célhoz ér
e bivalyt próbáló úton...

Fekete tél ül a bakon,
s meg-megsuhintva ostorát,
mint napfénytől részeg legény,
hol hóviharral fenyeget,
hol ránk nevet, –
és közeli tavaszt ígér...

1988

*

Németh Erzsébet

Ha egyszer

Ha egyszer
álmainkra dőlnek a házfalak,
istenem,
ki tudja mi lesz a rom alatt?
Az ég szeméből talán
ránk csöppen egy csillag,
s világít majd nekünk
odalenn a sírban...

Jó lenne

Jó lenne a szépség szemébe nézni,
kisuvickolni minden csillagot,
s gyönyörködve nézni, nézni...
vágynak zubbonyán hogy ragyog.

Németh Dezső

Testemre kifeszítve

– a pogány Messiás –

Fény bukott gombóc sárányra, mert az első földbordákon átsütöttek még teremtő szemek, istenajkak, virágzó indulatok.

A tenger zöld mustja csorgott álomszép kertek alatt, és arany homokon ezüstös gömbök édes levét itták szent ajakkal legelső áldozók.

Ott voltam veled, magányos akácfám alatt a padon. Gondolatod selymét sugalltad homlokomra.

Imádkoztam ismeretlen szellemedhez s a hírhozó lelked ígéretreményét fedeztem fel tűnődve a teremtés értelmetlenségén.

Megláttam a fekete éjjelt, emlékezetem palettáján egy madarat, fenség volt: fényezett csőre bíbor párnára kiterítve, arannyal kitömve bögye, akár egy aranyborjú az ígéret földje előtt.

Íme az ember! Ember nélkül mit sem érnek napsütött ormok, sudaras cédrusok, pálmák, szent máglyák hamván ordító szelek, süllő emberhúsok diadalittas papok orgiáján. Az ember elkárhozva van teremtve velem együtt és anyámmal együtt kiűzve gyümölcsös kertekből.

Mi fenséges templomok padjára nem ülünk. Szamár hátán ül az Isten felesége? Hasában rügyet bontott a Messiás, egy balek ács hajtja a szamarat,

aki sohasem látta Máriát mezítelenül. Fájdalma, vágya összegyűrve bordát feszít, mint pilon a csarnok koszorút.

– Összebújt az éggel ez a nő! – mondja magában József.

Ha az Isten mindent tud, Józsefnek nincs maradása, a pokolban már készítik parazsas ágját.

Hamarján Messiás született szakállasan. Összetörte a bölcsőt és tüzet rakott darabjaiból, s miközben sült a birkahús, meghúzta József kulacsát, jóféle názáreti bort vedelt.

Ez voltam én, a vállalhatatlan Messiás, hosszú hajú ős-hippi, kigyúrt festett muszklis dagadtak karjaimon.

Én tettem az etikettre:

a fogadáson napraforgóhéját köpködtem meissen porcelánba, és ing nélkül viselt nyakkendőm szárába töröltem a számát.

Néztem Istenemre, mint hülye az aranyborjúra, aztán fölszögeltetett a kereszfára. Mondván:

„Váltsd meg haláloddal ezt az általam elszúrt világot!” –

Véremtől emelkedtek föl a hivatalnokok. Véremmel írtak megszállott tollnokok. Véremtől buzgómoocsing adószedők szedtek meztelenre jólelkű embereket, kerítők behálózták kedvesemet, és beszennyezték Veronika-kendőmet a tisztátalanok.

Illatok fölé szállt lepkék, a törekenység legyezői elfelejtették csimasz-báb múltjukat: emelkedtek, mulattak, nektár itallal koccintgattak, éltették teremtőjüket.

Bordám alá bökött lándzsahegy vért

könnyezett. Ordítottam a keresztfán,
pedig az Isten fia nem kiabálhat.
Én üvöltöttem, mint az állat:
– A hétszentségit! – káromkodtam,
és megtagadtam szentbuzi apámat.

Kényszerzubbonyban vittek
a bolondokházába.
Az égbe akartam szállni, de a szakállas
zöldgyík-pofájú doktor megsúgta a titkot,
hogy a cipőm kutyává, a nyakkendőm
pórázzá változott, s ő vezetgeti a dögöt
minden délután. Ezután követett meg a
gondolattalan. Árnymellényes
magányom mászkált cellám falán.
Csönd csöpögött a kőpadlóra, s
meglapult örület mászott hátrafelé a
sarkok élénk ingái alatt.

Jöhetett átváltozásom. Gatyában a
csillagok sem olyan fenségesek, és ha
Isten görbe lábát látják az angyalok,
titokban mosolyognak.
Gondolatpajszerral kifeszítettem a
rácsot, szemem golyóit lőttem a portás
nyakszirtjébe, s kilódtítottam testemet a
sötét-nagy világba. Tegyel valamit, ami
maradandóbb, mint a kő! – kiáltottam.
Olvaszd el a világ tűzbelű acélgolyóit!
Lopd ki parazsaikat, mikor műszemű
strázsák álmodnak forgó égitestek
gravitációs hullámain csillagokról,
hosszúfarkú üstökösök opálkék fején
pörgő meteorokról, cafatos felhőkről,
mikor menekülnek a hold bumerángja
elől, vagy a gömbvillám forró hasán
fetregő halálról?

Nem kell nekem a végtelenbe álmodott
sejtelem ragyogása. Inkább ragyás botok
szédülete a csemetekertben, trágás
cserények imbolygása részeg szőlőkarók

között, kapanyél sajogás, fás tenyerek
dudvaölő markolása a szőkén hamvadó
kukoricaföldeken.

Csak egyetlen varjú rikoltozik az
akácfa ágán. Az ős makacsul sárgul
arcomon, de próféta lelkem nyugtalanul
fordul a hétköznapi dolgok felé.
Kopog a dió, eldobja viselt kabátját.
Egyetlen élet is élet, aki megteremtetett
éljen! Fekete Krisztus a lelkem, bárány
vagyok, és Te Uram, Te a végtelen
kőművese ide építetted ezt a Földet,
ahol megeredt a bűn. Mester?
Te a Világ Mekk mestere, alacsonyulj le
hozzánk! Hisz egymást zabálják föl az
élőlények. Dumás papok dicsérik
nagyságodat, de leöletik a baromfikat,
és kéjjel zabálják ropogós húsukat.

Te Uram, Te a végtelen kőművese,
teremtettél paradicsomkertet, ahol
hülyére vették Ádámot és Évát.
Egy redves kígyó dumájára ették meg a
bűn-almát, Milyen szívet adott a két első
embernek? Mesterem! Ragyogd át
szemeiddel a kertek szelíd bokrait!
Elrontott Messiás létemre akarom a
szerelmet, sejtelem perceiben ringatni
kicsi álmod, kötények leves-illatával ülni
faragott lócán a konyha szögletében ...

... akarom a mélységet, illat-sötét
vermek almáit rakni kosaramba,
selyembe burkolt pillanatok ízét érezni
nyelvem alatt...

Mesterem!

Érintsd meg ajkamat szent ostyáiddal!

Budapest, 2010

Magyari Barna

A lét horizontja

fehér plüssben áll az udvar
hópehely cikáz mindenütt
ez az idő nagyon cudar
a tél mancsával ideüt

küldetésem ismét új van
szócsizmában hazám járom
s belül a lelki lebujsban
csontig vetkőzik az álom

ha pazarol megint Murphy
verssebemre jut-e kötszer
a szívemre csodát kötni
szépséges hölgy mikor jössz el

minden korban más az érték
a lét horizontja tágul
egykor tudósok bemérték
tud-e Nagyszalonta dákul

a némaság kételyt áraszt
csöndágon szürkül pár veréb
vajon ki tudja a választ
a fény vagy a vég jön elébb

Mellkasunkból zeng a lényeg

fénylik szíved fénylik lábad
kontúrjait ontja a szép
ahogy bájad hozzám árad
gőzölög a lélekfazék

égő érzés vörös rózsá
gyönyörűen piros minden
ajkunk a csók körét rója
égünk ketten felső szinten

nélküled a lét csak szenny volt
de a jó most ide oson
bőrödtől ragyog a mennybolt
veled fényesítem sorsom

mellkasunkból zeng a lényeg
érintés diktál sorokat
ha szenvedélyt habzik véred
surrogó szavam simogat

ajkadon mosoly-szalagok
vígán ünnepel a lélek
összetartozunk – maradok
lényed árnyéka míg élek

Egy este veled

szép alakod a szöveg
lélegzeted a dallam
érzed melegség követ
szívem dudorász halkán

közted köztem sok kis láng
átüti mind az inget
gigantikus női bájta
sugároz pár hajtincséd

bogarakat ijesztini
ujjam matat lábadon
s bár az óra most esti
fénylő lelkem átadom

visszafénylesz nagyszerű
ragyogásom rád ragadt
mellkasunkban a derűt
szellőztetik a szavak

jóságom téged fog át
csókom ég a térdeden
két szívben egy nagy csodát
játsszad az végtelen

Móritz Mátyás

Téli álmom

Azt álmodtam, hogy nagy-nagy tűzrakó leszek,
a kamrák fagyos kilincsét fölszaggatom;
koldusok vaságyára takarót veszek,
kinek teste fázik, lelkem arra adom.

Azt álmodtam, hogy adok sok-sok meleget,
kezet annak, kit a mély szédületbe ránt;
feltámasztom aki még nem élt eleget,
hogy dalomtól éig szaladna minden láng.

Azt álmodtam, panaszt senkinek sem teszek,
hogy egy szerető ajakába harapok;
megmozdulnának az elnehezült kezek,
Múzsát magamnak röntgenfényből faragok.

Azt álmodtam, tavaszba szöknek a telek,
úgy szállnék mint akit a nagy szél felkapott;
hogy nagyon megszeretnének az Istenek,
kiktől ellopnám a holdat, és a napot.

Azt álmodtam, hogy a tett az én kenyérem,
mint aki nincsen már bajban a panasszal;
hogy a kelő nap felé tartom tenyérem
úgy hetykén, a vállamra dobott tavasszal.

Azt álmodtam, hogy eloldottam az eget,
hogy az Úr nem volt magányos, – nem is fázott;
hogy a nyakamba nem vettem kétségeket,
és nekem a halál nem is citerázott.

Azt álmodtam, szavamnak értője is akadt,
és az álmok egyre csak jöttek, és jöttek;
hogy körülöttem minden sötét felszakadt,
daloló kedvvel, madarak köszöntöttek.

Azt álmodtam, eldobom halotti maszkom,
és magamra bízom az egész világot;
hogy még az Urat is mosolyra fakasztom,
aki embert talán még sohasem látott.

Azt álmodtam, hogy álom diadalt arat,
hogy nagy optimizmussal senki sem okol;
hogy visszacsempésem az ellobbant nyarat,
amely még jobban égetett mint a pokol.

Azt álmodtam, hogy takaró nélkül sem fázom,
újra reménykedni kezdtem minden jóban;
hiányod nem járt át, mint huzat a házon,
és nem rejtettük el szívünket a tóban.

Azt álmodtam, hogy vár odakinn a szabad,
hogy a szelek nem szaggatnak mint az ostor;
hogy körülhízeleg ezeregy jó szavad,
és Te leszel aki első ízben posztol.

Azt álmodtam, hogy az álom ami éltet,
felébredni nem is akadt nagyon okom;
tűzrakó voltam, – a jég tüze nem sértett,
és napszívem kisütött szép homlokomon.

Novák Noémi

Pénzt is találhatnék

Milyen furcsa mondat: most szegények vagyunk.
(Használják manapság efféle szavakat?)
Munkát találtam rég, pénzt is találhatnék:
ne nézném örökké: ételre mi marad.

Gondoltam, segíthet nekem a szent sereg,
de dolgoznak. Mindahány pont ilyen szegény.
Nézz csak fel éjszaka, csupa lyuk az égbolt:
Isten bőre fénylik megritkult szövetén.

HANS-GUIDO KLINKNER

A KOLOSTOR FALAI MÖGÖTT

Hinter Klostermauer

A borkimérés
minden ízlésnek kijáró cseppeket kínál
kitűnő nedűket rejteget a eberbachi
kolostor pincéje.

Jó esetben
egy pintnyit
kaphattak egykoron a barátok
szegényes étrendjükhöz
Imádkozni
meditálni, hallgatni
kemény munka mellett,
ez volt a keresztjük
a cisztercita kolostor öles falai mögött.

Imáiktól
megenyhítve,
egy hatalmas hideg boltozat
alatt háltak kemény darócon.

Manapság elképzelhetetlen
a barátok illetén élete.

Mozgalmas idők tanúja volt
a gazdag kolostor.
Reformáció
és parasztfelkelések,
a harmincéves háború,
a francia forradalom
hagytak rajta pusztító nyomokat, végül
1803-ban feloszlatták
az 1135-ben alapított rendet.

Világszerte ismert,
építészeti és gazdasági ékkő
ma állami borpincészete.

Egy impozáns műalkotás
fogadja a látogatót útján
a kolostoregyütteshez:
a fényteli kerengő
a borongós refektórium
a hatalmas történelmi borospincévé
átalakított kórház,
mely egyszerűségében is bazilikát
helyettesít,
az oszloperdők, a szerzetesek kamrái,
és a legendás cabinetpince.

A tavasz hírnökei
– mandulafák magnóliák,
és kőszáli körte, vérszilva, legelők
az első zölddel–
fogadják az utazót, ha a barátok
árnyékbirodalmát elhagyja.

A szűk völgyből tavasz kísér
a Rajna-völgy távoláig
egy otthonos borozóig, kedélyes
társaságba
érkezünk vissza a jelenbe.

Eberbachi kolostor, 2012. márciusa

Fordította: Bayer Béla

Barcs János

Volt-e valaki

Gondolkodni, tenni kell tovább.
Nincs más választásom...
Keresek egy kristály-fény-szemet
és egy koponya-homlokot. –
Kevés a szó, az érzés, a tett.
Mondd: mi lenne velem nélküled?!
Körülem minden ismeretlen.
Azt sem tudom meg soha,
hogyan amióta elmentél,
milyen sorsban vergődsz?
Múzsám, te soha nem látott,
sorsomat kísérő lelki-éltetőm:
Csak a valóságot szeretném tudni!
Mondd meg nekem őszintén, –
volt-e valaki ezer évek előtt,
aki megfogalmazta nekem az időt?
Súgd meg lázongó lelkemnek...
S erről a szerencsétlen sárkupacról
hány éve oldhatott cigánykereket?!
Kérlek, felelj! Hisz génjeimben élsz;
születésemtől mindenhova elkísérsz.
Érzem: most is itt ülsz íróasztalomnál
és vissza akarod lopni kezemből a tollat;
szemem elé szürke ködöket vakolgatsz.

*1988. április 11.***Téli tájkép**

Zümmög az erdő, havazik;
jégvirág nyílik tavaszig,
s integetve föl a Holdnak
szuszogó szelek táncolnak...
Ózbika kapar fák között,
a hegyhát télbe öltözött,
s vonulva havas dombtetőn
őzcsapat vonul csörtetően.

2007. január 10

Bayer Béla

Szemlesütve

Isteni lehelet páráll a tájon,
ködfátyol-nász az ágakon.
Lelkek illannak apró angyalszárnyon,
tűnt vágyak üszkén hűlt halom.

Penészvirágot dajkáló a grádics,
házamra hazám nem kacsint,
itt szemlesütve motyogom, hogy: máris,
noha hitem áhitatra int.

A hajnal korcán elvetél az álom,
szorong vackán a képzelet,
e szemsugaras hamburgi határon
nem hívják dalba nevemet.

Bár megkapó a Vogézek varázsa,
babitsi srófát nem tanít,
itt Illyés szaván nem udvarol zsázsa,
versbe otthoni szót nem segít.

Tél

Jeges vizek tántorodnak,
zúzmaraborzas az ág.
Hőkölnek arculütötten
vaksággal-vert pocsolják.

Szorong a tér szürkesége,
fagy acsarog, nyüstöl.
Ragyaverte tükrök arcán,
megcsalt nóta füstöl.

Amit az ősz ránk hagyott,
szétfeslő arcunk jégbemart váza,
pilléz a hó, betakar,
aggastyánok foszló pillantása.

Németh Erzsébet

Hó hull

Hó hull és perc hull,
fehéren szítal az idő.
Befagyott tó a lelkem,
szememben nádsuhogás...

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1.500,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Bódai Soós Judit

jövőre nyíló önmagamban

álmodtam újra jó apámmal
kacagva fogtam két kezét
s a kétkedő szemét
dalomban
angyal-kék virágnak dúdolásztam
miért miért
ölembe hajtja
tegnapom ígérését
fejét
és édes múltat simogat
markomba zárt
üvegcserep köré
emlékeképp
hogyan elmerengve rátaláljak még
mert gyermek voltam
búcsú nélkül itt hagyott
kinyílni félő csepp remény
az éjre mégis rákiáltó
gyertyafény
most visszajött és féltve néz
szemfedélbe burkolt
végtelen tekintetét
mellém fektetve
csendesesen
nem érte én miért
mosolygok nélküle
és mintha holtát bánná újra
könnyével mossa két kezét
de értem síró kétkedő szemét
én angyal-kék virágnak
látom már
magamban

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.